

JAARVERSLAG over seksueel misbruik in een pastorale relatie in de katholieke Kerk van België

1/7/2023-30/6/2024

Maatschappelijke aandacht

In het najaar van 2023 is er door de uitzendingen ‘Godvergeten’ aan de samenleving gevraagd om vernieuwde aandacht te besteden aan het seksueel misbruik in de Kerk. In de uitzendingen hoorde je de aangrijpende getuigenissen van 11 slachtoffers over de ernstige misdrijven die ze in een pastorale context hebben meegemaakt en die hun leven hebben verwoest. Zonder ook maar iets te minimaliseren van de zware impact van deze misdaden, kon de indruk worden gewekt dat de Kerk anno 2023 nog steeds een beleid voert van ogen sluiten, toedekken, verplaatsen van daders en kiezen voor het imago van de Kerk, wat veel te lang de praktijk is geweest, in plaats van zorg te dragen voor slachtoffers. Het was immers de keuze van de programmamakers om zich te beperken tot het leed van de slachtoffers.

Sinds het ontslag van Roger Vangheluwe als bisschop in 2010 en mede in navolging van de toen opgerichte parlementaire commissie over deze problematiek werden door de Kerk in 2012 tien opvangpunten opgericht voor slachtoffers van seksueel misbruik van minderjarigen in een pastorale relatie. Vanaf 2021 zijn de tien opvangpunten vervangen door twee gemeenschappelijke opvangpunten voor de melding van seksueel grensoverschrijdend gedrag ten aanzien van minderjarigen en kwetsbare personen in een pastorale context, een voor de Nederlandstalige en een voor de Franstalige bisdommen en congregaties. Het is belangrijk hier even de nadruk te leggen op het gegeven dat de gemeenschappelijke opvangpunten niet meer beperkt zijn tot minderjarigen, maar ook openstaan voor vormen van machtsmisbruik tussen volwassenen. De gemeenschappelijke opvangpunten werken samen met aanspreekpunten in elke provincie om het contact met de melders vlot te laten verlopen. De contactgegevens van deze opvangpunten worden op het einde van dit rapport nog even duidelijk onder de aandacht gebracht.

Sinds 2013 wordt ook jaarlijks in de media gecommuniceerd over de gemelde feiten van misbruik in de voorbije periode. De bedoeling is tweërlei: ten eerste, het nastreven van een transparant beleid, waar niets meer onder de mat wordt geveegd; ten tweede, een uitnodiging naar slachtoffers uit het verleden, die nog steeds in stilte lijden, om zich te melden en naar alle organisaties om vermoedelijk grensoverschrijdend gedrag te signaleren en te werken aan een klimaat waarin dat wordt voorkomen. Het rapport werd ook jaarlijks tot 2017 besproken in de parlementaire opvolgcommissie.

We brengen even in herinnering dat het de bedoeling was om via die opvangpunten alles in het werk te stellen om, in uitdrukkelijk overleg met de slachtoffers, tot gepaste herstelmaatregelen te komen voor verjaarde feiten, die niet meer voor de gewone rechtbank

kunnen worden beslecht, of voor feiten die volgens de rechtbank niet voldoende kunnen worden bewezen, maar volgens de bevindingen van het kerkelijk opvangpunt voldoende geloofwaardig zijn. Alle meldingen van nog levende daders die mogelijks nog nieuwe slachtoffers kunnen maken worden onmiddellijk aan justitie doorgegeven.

Ontevredenheid van slachtoffers

Uit de 11 getuigenissen in ‘Godvergeten’ blijkt duidelijk dat de aangeboden herstelmaatregelen door de arbitragecommissie en de opvangpunten voor sommige slachtoffers niet tot tevredenheid over de aanpak hebben geleid. Allereerst moeten we wel vermelden dat we in die uitzendingen slechts 11 van de 1314 slachtoffers die in een van de opvangpunten en in het Centrum voor Arbitrage al zijn gepasseerd hebben gehoord. Uit het rapport van de Parlementaire Opvolgingscommissie van 2012-2017 over de werking van de arbitragecommissie blijkt dat men in bijna alle gevallen tot een verzoening is gekomen, en dit met medewerking van de advocaten van de slachtoffers.

De onvrede van slachtoffers is echter begrijpelijk. De meeste slachtoffers hebben 30-40-50-60 en zelfs iemand 70 jaar moeten wachten om voor het eerst de feiten te kunnen vertellen en te worden geloofd en erkend. Ze waren tevreden dat er eindelijk aandacht aan werd gegeven. “Dat is voor velen de eerste keer dat een kerkelijke of een officiële instantie naar hen heeft geluisterd. Voor vele slachtoffers blijkt het ook een bijkomende opluchting te zijn om te vernemen dat er aanwijzingen gevonden werden voor de feiten of dat zij niet het enige slachtoffer waren van de betreffende dader.” (Verslag Parlementaire Commissie 2017, p 51)

De verantwoordelijken van de Kerk deden bij elk dossier een grondig onderzoek naar eventueel geregistreerde gegevens of getuigenissen uit het verleden, niet om het getuigenis van slachtoffers te betwisten, maar om erkenning te geven. Ook als men niets kon terugvinden werden de slachtoffers in het overgrote deel van de gevallen gewoon geloofd, zelfs bij slachtoffers die een gerechtelijke procedure in eerste aanleg en in beroep voor de rechtbank hadden verloren wegens gebrek aan bewijs. Voor de arbitrage en voor de opvangpunten moesten ze geen bewijzen aanbrengen, maar was een zekere graad van waarachtigheid voldoende.

Het is volledig te begrijpen dat het trauma, na een aanvankelijke tevredenheid over de eindelijke erkenning na zoveel jaren, niet is uitgewist en in de loop van de tijd weer in alle hevigheid komt opsteken. Seksueel misdrijf zit in de poriën van je lijf en elke herinnering haalt het weer boven.

Er was ook kritiek op de toegekende bedragen. Vanwaar komen die bedragen? De bedragen werden bepaald door juridische experts en goedgekeurd door de toenmalige parlementaire commissie. De bedragen zijn gebaseerd op de ‘indicatieve tabel’ die in de rechtspraak wordt gebruikt voor niet-verjaarde feiten op basis van morele schade. Men heeft zich hierop gebaseerd om geen ongelijkheid te creëren waarbij mensen na verjaring een hogere vergoeding zouden krijgen dan in de rechtspraak. Deze bedragen dekken niet het leed. De morele schade uit de indicatieve tabel is in het Belgisch recht een symbolische erkenning van het leed. Je kan het onrecht dat slachtoffers en hun families is aangedaan nooit met een geldbedrag compenseren. Er wordt gesproken van een financiële tegemoetkoming en niet van een schadevergoeding omdat het zeer moeilijk of onmogelijk is om de psychische schade vast te stellen en een oorzakelijk verband aan te tonen met feiten uit het verre verleden. “Er wordt

duidelijk gemaakt dat het hier niet gaat om een schadevergoeding in de juridische of gerechtelijke betekenis van het woord, maar eerder om een symbolische bevestiging voor de erkenning van het slachtofferschap.” Er is gezocht naar een vorm van tegemoetkoming die kon worden verzoend met gerechtelijke regels. Maar ook bij slachtoffers van ongevallen, bij medische fouten en bij arbeidsongevallen gaat het bijna uitsluitend over vaststelbare fysieke letsels. Op de gang van zaken die daar toepasselijk was konden de uitwerkers van het voorstel zich dus niet baseren. Psychische schade, ook al is die reëel, is moeilijk aan te tonen, en na zoveel jaren is het moeilijk om een oorzakelijk verband te bewijzen tussen het actuele trauma en feiten uit een ver verleden. Ook al ben je daarvan overtuigd en wil je de geloofwaardigheid van het slachtoffer erkennen, hoe druk je dit uit in een getal. Het is nu de intentie van het Federaal Parlement om te zoeken naar een aangepaste ‘schadevergoeding’ en de Kerk is uiteraard bereid om daaraan haar volledige medewerking aan te verlenen.

De vertrouwelijkheid van de procedure heeft verkeerdelijk bij sommige overlevers het beeld gecreëerd van een vernieuwde sfeer van stilzwijgen en toedekken van het gepleegde onrecht. De geheimhoudingsplicht heeft echter louter betrekking over de naam van de dader, want wanneer de feiten verjaard zijn of wanneer de dader inmiddels is overleden mag je hem niet meer in staat van beschuldiging stellen. Die zwijgplicht heeft dus een juridische en ethische fundering en was bedoeld als bescherming van het slachtoffer. Dit werd, opnieuw, zo vastgelegd door de experts van het centrum voor arbitrage en goedgekeurd door de betreffende opvolgcommissie van het parlement. Ze belet een overlever niet te spreken over het aangedane leed, over de erkenning door de Kerk, over de dading en over het bedrag van de verkregen compensatie. Uit de uitzendingen bleek dat deze boodschap alvast niet voldoende duidelijk is overgebracht.

Aantal meldingen tussen 01/07/2023- 30/06/2024

Nu brengen we verslag uit over de meldingen tussen 01/07/2023-30/06/2024. Over de meldingen in de vorige jaren werd uitvoerig gerapporteerd in februari 2019 in een overzichtsrapport (Seksueel misbruik van minderjarigen in een pastorale relatie in de Katholieke Kerk in België. Naar een coherent beleid. 1995-2017), alsook in de rapporten van 2020 (meldingen in 2018-2019), van 2021 (meldingen tussen 01/01/2020 en 30/06/ 2021), van 2022 (meldingen tussen 01/ 07/2021 en 30/06/2022) en van 2023 (meldingen tussen 01/07/2022 en 30/06/ 2023). Deze rapporten zijn op de website van de Kerk (<https://www.misbruikindekerk.be/>) beschikbaar.

In de periode 01/07/2023-30/06/2024 werden 165 nieuwe meldingen geregistreerd die in dit rapport worden geanalyseerd. Daarnaast zijn er nog 53 meldingen die nog in een te pril stadium van behandeling zijn en daarom ook nog niet kunnen worden vermeld. In het totaal gaat het dus om 218 meldingen. Dat aantal is bijna vijfmaal het aantal van het vorig jaar (47) en ook beduidend hoger dan in de vorige jaren. In 2016-2017 noteren we slechts 8 meldingen en in de periode 2018-2019 64 meldingen, telkens voor een periode van twee jaar. Dat kan een aanduiding zijn dat de uitzendingen ‘Godvergeten’ een zeer positief effect hebben gehad om mensen aan te moedigen zich te melden, maar ook dat de opvangpunten door de Kerk opgericht, maar werkend los van de structuren van de Kerk, toch voldoende veiligheid en vertrouwen uitstralen. Het is begrijpelijk dat slachtoffers net erkend willen worden door vertegenwoordigers van het instituut waarbinnen misbruik plaats kon vinden, en dit verloopt via de autonome opvangpunten van de Kerk. Daarnaast hebben de opvangpunten ook advies verleend en doorverwezen naar andere instellingen, zoals COMEB, CAW, de hulplijn 1712 of

Het Vlaams Meldpunt voor Grensoverschrijdend Gedrag , als dit de meest aangewezen weg was.

In vorige rapporten werd al op gewezen dat sommigen een duw in de rug nodig hebben om eindelijk met hun melding te komen. Zo zagen we in het verleden een stijging van het aantal meldingen in het Franstalig landsgedeelte na de onthullingen in Frankrijk en enkele andere landen en de berichtgeving in de media hieromtrent. Je mag niet onderschatten wat het vraagt van slachtoffers om met hun leed naar buiten te komen. Het bespreekbaar maken van wat tot nu toe onuitspreekbaar was dompelt ze soms weer diep in de pijn, het verdriet en de boosheid om wat ze is aangedaan. Sommige slachtoffers hebben een concrete aanleiding nodig.

Dat brengt de teller van het totaal aantal meldingen sinds de oprichting van de opvangpunten op 904. Daarnaast waren er in het verleden ook nog 628 meldingen bij het Centrum voor Arbitrage, dat van tijdelijke duur was (2012-2015), wat het totaal aantal meldingen op 1532 brengt.

De slachtoffers

Van de meldingen komen er 126 (76 %) uit het Nederlandse taalgebied en 39 (24 %) uit het Franse taalgebied. ‘Godvergeten’ was een uitzending op de VRT. Enkel in de voorbije jaren hadden we meer meldingen uit Franstalig België (66 % van het totaal), te verklaren door de reeds hoger vermelde reden. Uit vorige rapporteringen bleek ook dat, met uitzondering van de twee vorige jaren de verhouding ongeveer 80 % Nederlandstalig en 20 % Franstalig. Dat is te verklaren omdat er in het Nederlandstalig landsgedeelte meer priesters werkzaam waren in scholen en jeugdbewegingen.

138 (84 %) van de meldingen gebeuren door het slachtoffer zelf, 18 worden gemeld door familieleden van het slachtoffer en 9 worden door andere instanties gemeld. Geen van de feiten wordt door de dader zelf gemeld. Dit gegeven is consistent in de tien jaar van de werking. De Parlementaire Commissie vindt het de verantwoordelijkheid van de Kerk om nog onbekende daders te overtuigen zelf melding te doen van hun grensoverschrijdend gedrag. De meeste daders ontkennen echter en zij moeten worden gedwongen om te bekennen naar aanleiding van een klacht.

139 (84 %) van de slachtoffers zijn op het moment van de melding ouder dan 40 jaar en 90 (64 %) zelfs ouder dan 60 jaar. 1 slachtoffer is op het moment van de melding beneden de 18 jaar. De melding werd door de moeder en niet door het slachtoffer gedaan en door het opvangpunt aan het parket doorgegeven. 7 slachtoffers waren tussen 20 en 40 jaar. 15 slachtoffers zijn al overleden en de melding wordt door een derde (een familielid of een ander iemand) gedaan.

110 (67 %) slachtoffers zijn mannelijk en 55 (33 %) vrouwelijk.

Daders en setting

De daders zijn, op vier na, allen mannen (98 %). In de meeste vorige periodes was 5 % van de daders vrouw.

De daders waren priesters of religieuzen, met uitzondering van 1 pastoraal aangestelde en 2 verantwoordelijken van een christelijke instelling. Waar nauwkeurige gegevens over de dader bekend zijn (in 93 % van de meldingen) zijn 75 % van de daders reeds overleden op het moment van de melding van het misbruik. De leeftijd van de 29 nog levende daders is op het moment van de melding: 1 jonger dan 40 jaar, 3 tussen 40 en 60 jaar, 1 tussen 60 en 70 jaar en 24 boven de 70 jaar. Ondertussen is 1 van die 29 daders overleden.

Alle nog levende daders die nog in staat waren een pastorale functie uit te oefenen werden voorlopig (in afwachting van grondig onderzoek) geschorst en na onderzoek en voldoende geloofwaardigheid definitief geschorst. Voor 22 daders werd een dossier aan het parket overgemaakt. De gevolgen voor de zes andere levende daders kan men als volgt samenvatten. In twee situaties met een volwassen slachtoffer wilde de melder absoluut niet dat justitie werd geïnformeerd. In twee situaties was het, op basis van de leeftijd van de dader, zijn gezondheidstoestand en het feit dat de misdaad zich in een ver verleden had voorgedaan, niet meer relevant om het dossier aan de procureur over te maken. Twee daders werden opgenomen in een psychiatrische afdeling.

In 79 (48 %) gevallen deden de feiten zich voor in een school en in 33 (20 %) gevallen in een parochie. Bij 11 van de slachtoffers deed het misbruik zich voor tijdens hun periode als misdienaar, bij 9 slachtoffers in de sector van de zorgverlening, bij 12 (7 %) in de jeugdbeweging en 21 (13 %) in andere diverse contexten.

Moment van de feiten

Bij 4 slachtoffers is niet te achterhalen in welk periode van hun leven het misbruik zich heeft voorgedaan, bij de 161 andere wel. Van de slachtoffers waarbij we wel de periode hebben kunnen achterhalen waren er 142 (88 %) jonger dan 18 jaar op het ogenblik van de feiten en 27 (17 %) jonger dan 10 jaar. 19 slachtoffers (12 %) waren ouder dan 18 jaar op het moment van de feiten, waarvan 11 ouder dan 21 jaar. Het feit dat er ook meer slachtoffers zijn die ouder waren dan 18 en dan 21 jaar op het moment van de feiten dan in de eerste jaren van de werking van de opvangpunten heeft te maken met het feit dat de opvangpunten zich niet enkel meer beperken tot hulp aan minderjarige slachtoffers van seksueel grensoverschrijdend gedrag.

140 (85 %) van de gemelde feiten hebben zich meer dan 34 jaar geleden voorgedaan en 66 (40 %) zelfs meer dan 54 jaar geleden. 15 (10 %) van de misdaden dateren van na 2000. Het gegeven dat 15 van de klachten dateren van na 2000 kan verkeerdelijk de indruk wekken dat het seksueel misbruik van minderjarigen nog steeds sluimerend voortgaat. Het gaat hier echter bijna uitsluitend om machtsmisbruik tussen volwassenen. Alle daders zijn geschorst voor elke pastorale opdracht en voor liturgische activiteiten. In 2 van deze 15 situaties gaat het om een “vermoeden” van seksueel misbruik van een minderjarige. Beide situaties zijn aan het parket doorgegeven en daar in verder onderzoek.

Uit diverse van hogervermelde gegevens blijkt dus duidelijk dat de feiten die nu worden gemeld verder teruggaan in de tijd. Het heeft dus veel langer geduurd vooraleer slachtoffers of hun familie de moed of de kracht hadden om zich te melden.

Aard van de misdaden

Waar het gaat om feiten van seksueel grensoverschrijdend gedrag werden de meldingen geclassificeerd in vier rubrieken, zoals opgesteld volgens de juridische expertise van het Centrum voor Arbitrage in lijn met de gangbare rechtspraak. Op basis van deze classificatie wordt ook de hoogte van de eventuele financiële tegemoetkoming bepaald.

46 meldingen (28 %) worden geklasseerd in *categorie 1*: Aanranding van de eerbaarheid zonder geweld of bedreiging gepleegd op het slachtoffer: financiële compensatie tot maximum 2.500 euro. Wanneer het slachtoffer op het ogenblik van de feiten onder de volle leeftijd van 16 jaar was of een bijzondere kwetsbaarheid vertoonde, valt hij onder categorie 2.

65 meldingen (39 %) worden geklasseerd in *categorie 2*: Aanranding van de eerbaarheid met geweld en bedreiging of waarbij er een vermoeden van geweld of bedreiging wordt aangenomen wanneer de minderjarige op het ogenblik van de feiten onder de volle 16 jaar was of een bijzondere kwetsbaarheid vertoonde: financiële compensatie tot maximum 5.000 euro.

26 meldingen (16 %) worden geklasseerd in *categorie 3*: Verkrachting, meer bepaald feiten van seksuele penetratie van welke aard en met welk middel ook, gepleegd op een minderjarige die daar niet in toestemde, waarbij in rekening wordt gebracht dat als de minderjarige op het ogenblik van de (eerste) feiten onder de volle 16 jaar was of een bijzondere kwetsbaarheid vertoonde, hij geacht wordt niet te hebben toegestemd: financiële compensatie tot maximum 10.000 euro.

28 meldingen (17 %) worden geklasseerd in *categorie 4*: Feiten van de voorgaande categorieën die, gezien de ernst, de uitzonderlijke langdurigheid of de bijzondere omstandigheden van het seksueel misbruik, als uitzonderlijk dienen te worden beschouwd en die geleid hebben tot een aantoonbare buitengewone schade waarvan het causaal verband met het seksueel misbruik bewezen wordt: financiële compensatie tot maximum 25.000 euro.

Verwachtingen en interventies

Niet alle slachtoffers wensen een financiële vergoeding. 50 melders (30 %) willen enkel een mededeling doen. Tal van slachtoffers brachten meerdere verwachtingen of herstelmaatregelen ter sprake. De verwachting die het sterkst doorweegt is de vraag naar een gesprek als vorm van erkenning (83 van de 165 of 50 %). Verder vragen 26 van de 165 (16 %) melders naar een ontmoeting met de verantwoordelijke van de congregatie of het bisdom waartoe de overleden dader behoorde op het moment van de feiten. De vraag naar begeleiding wordt door 13 (8 %) melders gesteld. Geen enkel slachtoffer wenst een ontmoeting met de dader. De mogelijke verwijzing naar justitie komt bij 22 melders ter sprake.

Op het moment van deze rapportering (30 juni 2024) zijn nog 19 van de 165 dossiers niet volledig afgerond, maar waren er toch voldoende gegevens beschikbaar om ze op dit moment mee te analyseren. Voor 51 (31 %) personen werd een contact georganiseerd met de overste of de bisschop in wiens organisatie de dader werkzaam is geweest. Voor 36 (22 %) werd verdere begeleiding geregeld, langs CAW, de hulplijn 1712, Comeb of Het Vlaams Meldpunt voor Grensoverschrijdend Gedrag. 11 (7 %) slachtoffers hebben het contact met het

opvangpunt verbroken tijdens de behandeling van het gemeld probleem. De echte redenen voor het verbreken van het contact zijn niet altijd te achterhalen.

Aan 79 slachtoffers (48 %) werden financiële tegemoetkomingen uitbetaald. De bedragen situeren zich voor 5 personen tussen 1.000 en 2.500 euro, voor 20 personen tussen 2.500 en 5.000 euro, voor 32 personen tussen 5.000 en 10.000 euro, voor 5 personen tussen 10.000 en 15.000 euro, voor 2 personen tussen 15.000 en 20.000 euro, voor 9 personen tussen 20.000 en 25.000 euro en voor 6 personen boven 25.000 euro.

Het is duidelijk dat de onderhandelde bedragen proportioneel hoger zijn dan deze die werden afgesproken in het arbitragecentrum dat in opdracht van het Federaal Parlement heeft gewerkt van 2012 tot 2015 en dat volledig los stond van de Kerk. De Kerk heeft toen aanvaard wat door de arbitragecommissie was onderhandeld en werd voorgesteld. Slechts 5 % (25 van de 507) van de toen uitbetaalde tegemoetkomingen tussen 2012 en 2016 waren hoger dan 10.000 euro. Dit jaar alleen gaat het om 28 % (22 van de 79) van de uitbetaalde tegemoetkomingen.

Verdere opvang in de toekomst

Elke persoon, ongeacht zijn leeftijd, die recent of in het verleden slachtoffer, familie van een slachtoffer, getuige, dader of verdachte was van seksueel misbruik of van grensoverschrijdend gedrag ten aanzien van een minderjarige of kwetsbare persoon in een pastorale relatie kan zich tot het hieronder vermelde Centrale Infopunt of tot een Lokaal Aanspreekpunt richten. Het betreft elke klacht inzake seksueel grensoverschrijdend gedrag of machtsmisbruik, gesteld door een persoon met een pastorale functie of met een pastorale taak.

De melding kan zowel gaan over feiten, gedragingen of uitspraken als over de manier waarop verantwoordelijken hiermee zijn omgegaan. De feiten kunnen verjaard of niet-verjaard zijn. Het kan ook feiten betreffen waarvan het slachtoffer reeds is overleden. Ook wie kennis heeft of een redelijk vermoeden van seksueel grensoverschrijdend gedrag ten aanzien van minderjarigen en kwetsbare personen raden wij aan dit te melden aan het Centraal Infopunt. Wanneer de feiten niet zijn verjaard of wanneer de dader nog in leven is en dus mogelijk nog andere slachtoffers kan maken zal het Gemeenschappelijk Opvangpunt steeds samenwerken met de gerechtelijke instanties. Je kan verder onrecht voorkomen voor potentiële slachtoffers door tijdig te melden.

Slachtoffers die nog geen erkenning kregen raden we aan om zich te melden. Om te overleven of om hun relaties niet te belasten, kunnen slachtoffers gedurende een heel lange tijd ervoor kiezen om te zwijgen. Blijven zwijgen kan een verwoestende werking hebben, zolang je niet uitspreekt wat aan het licht moet komen om eindelijk genezing en heling te vinden.

Momenteel werkt de Kerk een aangepast beleidsplan uit op basis van de aanbevelingen van de parlementaire commissies en blijft ze ook ter beschikking voor initiatieven voor alle slachtoffers van seksueel misbruik. De vorken voor compensatie van slachtoffers in kerkelijk verband werden op 1 augustus 2024 met 33% geïndexeerd, in afwachting van een nieuwe berekening vanuit de samenleving.

Hoe bereik je het centrale infopunt voor meldingen van seksueel misbruik of grensoverschrijdend gedrag ten aanzien van minderjarigen en kwetsbare personen en/of een lokaal aanspreekpunt?

Het Centraal Infopunt is tijdens de kantooruren bereikbaar op 02 507 05 93 en via het e-mailadres: info.misbruik@kerknet.be voor de Nederlandstaligen en op 02.507.05.93 en via het e-mailadres info.abus@catho.be voor de Franstaligen.

De lokale aanspreekpunten zijn bereikbaar via:

aanspreekpuntmisbruik.antwerpen@kerknet.be

aanspreekpuntmisbruik.brugge@kerknet.be

aanspreekpuntmisbruik.gent@kerknet.be

aanspreekpuntmisbruik.hasselt@kerknet.be

aanspreekpuntmisbruik.mechelen-brussel@kerknet.be

aanspreekpuntmisbruik.urv@kerknet.be (voor de Nederlandstalige religieuzen)

pointdecontactabus.malines-bruxelles@catho.be

pointdecontactabus.liege@catho.be (francophone)

kontaktmissbrauch.luettich@catho.be (Deutsch)

pointdecontactabus.namur@catho.be

pointdecontactabus.tournai@catho.be

pointdecontactabus.coreb@catho.be (voor de Franstalige religieuzen)

Voor verdere informatie omtrent dit jaarrapport kan u terecht bij Manu Keirse, voorzitter van de Stichting Dignity, 0475 90 90 37, emmanuel. keirse@kuleuven.be